

Iz življenja in sveta

Originalno zdravilo

Kako so si v Lyonu pomagali proti španski bolezni.

Po zimi leta 1917-18, ko se je španska bolezen prvič pojavila, je med vsemi francoskimi mesti najhujše obiskala Lyon. Vse bolnice so bile prenatrpane z ranjenci in z bolniki, in teh slednjih je bilo mnogo več kakor prvih. Vse bolniško osebje je dobilo po trikrat na dan skoro vrelega čaja, ki so mu zdravniki primešali domala polovico alkohola. Premožnejši meščani pa so pili grog in rum, ki se je v nekoliko dneh podražil za 300 odstotkov. Najuspešnejše zdravilo pa je bilo, kakor reminiscirajo francoski listi, naslednje: steklenica vročega, čistega ruma, oslajenega s cimetom, ki so ga položili na vznožju postelje, k steklenici pa so priložili klobuk.

Nato so bolniku ponudili tri zvrhane čaše zdravilne pijače. Čim jih je zavžil, se je takoj počutil bolje. Dali so mu še dve čaši, in na svoje neizmerno presenečenje je zagledal na vznožju postelje — dva klobuka. Še dve čaši, in pojavil se je tretji klobuk. Bolnik je bil ves blažen: menil je kakopak, da je naraščanje števila klobukov v neposredni zvezi z vplivom alkohola. Popil je še dve čaši in ni več

verjel svojim očem: na vznožju postelje so stali štirje klobuki! In tisti trenutek je ozdravel...

Poroka Herriotove nečakinje na Dunaju

Interesantna civilna poroka se je vršila te dni na dunajskem magistratu. Prišla sta ženin Evgen Steinhoff, profesor na dunajski šoli za umetno obrt in nevesta Renée Tallonova, nečakinja bivšega francoskega ministrskega predsednika in sedanjega prosvetnega ministra Herriota. Poročni obred je izvršil sam župan dunajske mestne občine Seitz, kot priča neveste je bil navzoč francoski poslanik Beaumarché, kot kum ženina pa je fungiral dunajski advokat dr. Popper.

Profesor Steinhoff se je seznanil s svojo nevesto šele pred dobrim letom dni, ko se je mudil v Parizu kot delegat avstrijske vlade na pariški razstavi za umetno obrt. Poroka pa se ni mogla izvršiti brez ovir. Treba je bilo posebne dispense, kajti ženin in nevesta sta bila vsak drugega veroizpovedovanja. Ljubezen mladega para pa je vse zapreke premagala in danes sta dunajski profesor in nečakinja francoskega prosvetnega ministra mož in žena.

Razstava poslikanih ženskih nog

Španskemu ženstvu je začela moda dolgih svilenih nogavic presedati, ker mu je bržčas postala predraga. Zato so sklenile Španke slediti Parižankam ter nadomestiti pokrivanje nog z umetno slikarjo. Baje se ta moda zelo dobro obnaša in je že toliko napredovala, da se je v Barceloni sestavil odbor, ki je sklenil prirediti razstavo poslikanih ženskih nog in nagraditi najlepše poslikane noge.

Španski slikarji, znani mojstri barve in kipečega kolorita, imajo sedaj mnogo posla in služijo baje izvrstno. Ustvarili so že mnogo modelov, ki med sabo tekmujejo za prvenstvo. Seveda ni to delo ne lahko ne enostavno, kajti s sveže pobarvanimi nogami ne more nobena dama v posteljo, da bi pa zdržala brez spanja, dokler se barva ne posuši, je zopet nemogoče, ker je treba za to preveč potrpljenja. Da li pa ta moda v resnici cenejša kakor prej, nja, o tem si Španke očividno še niso na jasnem.

Gemma Capello

ki ji je laški ministrski predsednik Musolini krstni boter, je odnesla zmago pri nekli plavalni tekmi v Policastru, ki so se je udeležili le otroci. Zmagala je na progi 100 metrov.

Polne vaticanske blagajne

Petrov novič, ki se steka v vaticanske blagajne kot miloščina vesoljnega krščanskega sveta, je očividno ustvaril v krogih papeževskega dvora tako obilno blagostanje, da sv. Oče ne ve več, kam bi s tolikim denarjem. Sveto leto 1925. je prineslo Vatikanu ogromno premoženje. Kljub podporam, ki jih daje papež različnim verskim ustanovam, se fond doslej ni mogel izčrpati do normalne mere. Denarja pa seveda tudi papež ne zametava, zakaj tudi on ve ceniti dobrote »poglavitne stvari« v življenju.

Zato se je papež odločil zvišati plačo svojemu osebju na vaticanskem dvoru in penzije uslužbencev, ki prejemajo pokojnine iz vaticanske blagajne. Poleg tega res krščanskega dela usmiljenja je papež dovolil svojim nižjim nameščencem, da smejo pasti kравe, ovce in koze po vaticanskih travnikih.

Gosli Bronislava Habermana

Da odločajo usodo življenja čestokrat neznatne malenkosti, je stara in znana stvar. Veliki umetnik-goslač Bronislav Huberman pripoveduje tole zanimivo zgodbo iz svojega življenja: Ko sem bil 5 let star, je prišel v moje rodno mesto Varšavo perzijski šah z veliko suito. Varšava, ki takrat še ni bila prestolnica poljske republike, pač pa centrum poljskega duševnega življenja, je zbog tega dogodka malone padla iz tira. Listi so prezirali vse druge novice in so prinašali članke samo o Perziji, o šahovem dvoru, o sijaju in blesku Orijenta. Vse to je še bolj razvnelo fantazijo varšavskega prebivalstva. Seveda so cepala odlikovanja kakor ob deževnem vremenu kaplje z vej. Posebno red »solnce in leva« je zamamljal in zadrževal ljudi. Kdor je bil namreč odlikovan z enim teh dveh redov, je bil preskrbljen do smrti.

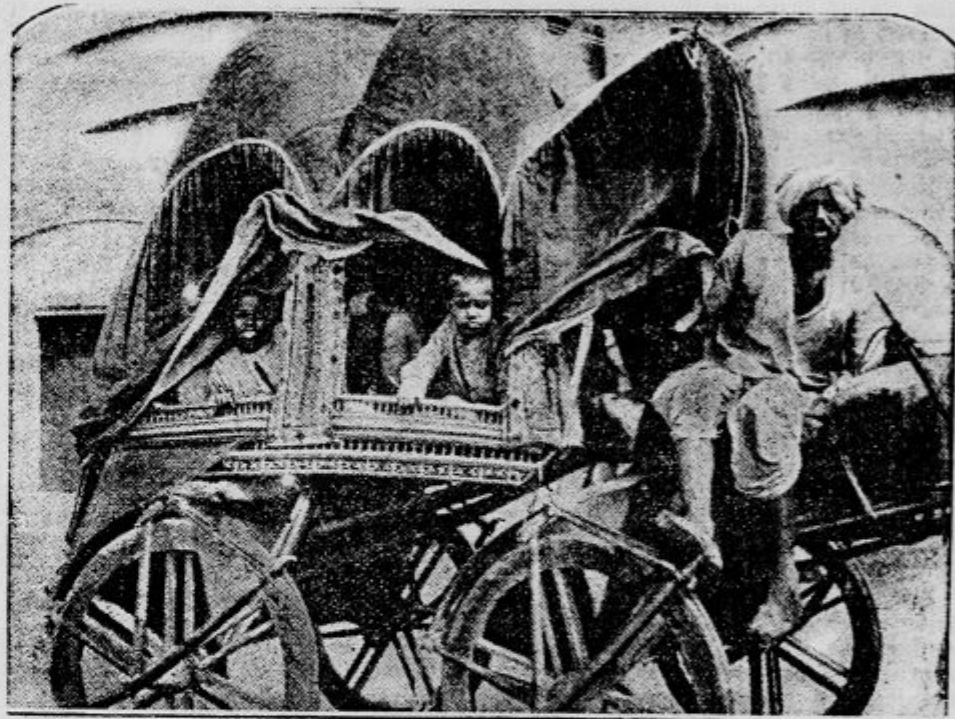
Red »solnce in leva« je dobil tudi tedanji šletni čudežni otrok Pavel Kotzalski, ki je nastopil na klavirju in zadrževal perzijskega šaha s svojo umetnostjo. Poleg odlikovanja mu je padla v naročje tudi letna renta, ki znaša v današnji valuti 15.000 Din. In tedaj sta

roditelja Bronislava Hubermana uganila: »Tudi naš sin bo glasbenik. Pianist mora postati! Morda dobi tudi on kdaj red »solnce in leva« in dosmrtno rento...«

Toda pianist potrebuje klavirja, klavir pa je bil za tedanje čase drag, znansko drag. Najcenejši je tedaj vrljal vsaj 200 rubljev. Toda kljub temu, da je bila Hubermanova rodbina zelo številna, ni mogla zbrati tolikega denarja. In to je baš odločilo Hubermanovo karijero. Oče poznejšega umetnika si je ubil v glavo, da mu mora sin

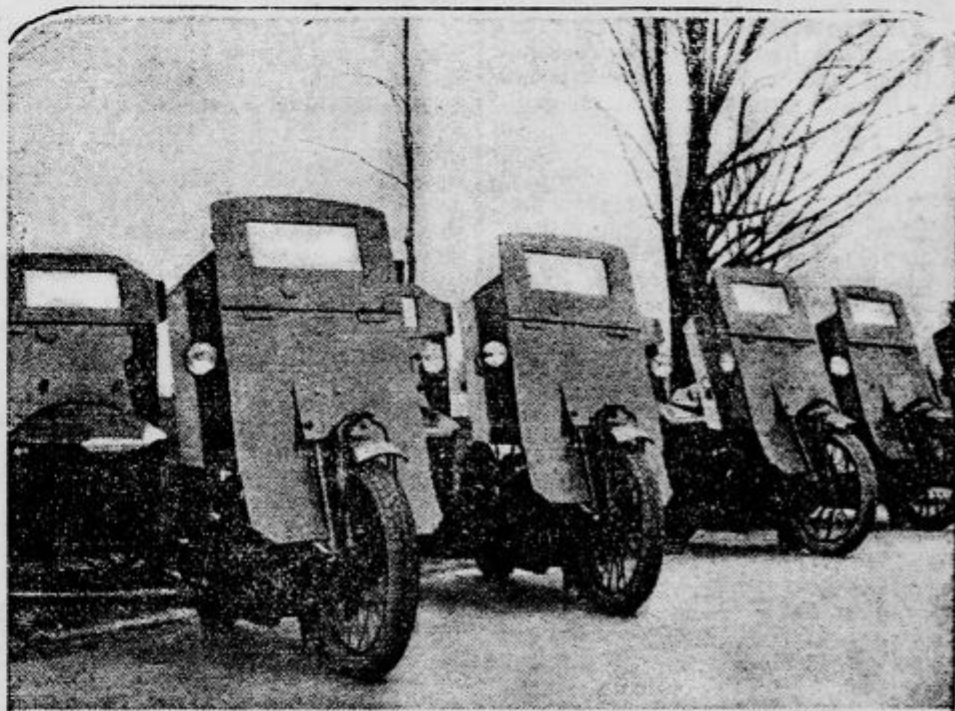
postati glasbenik. Rekel je: »Za tri rublje kupim gosli, na katere se boš učil godbe. Pa postani violinist, ko ni maš klavirja!«

Tako je odločil rodbinski svet in usoda se tej odločitvi ni izneverila. Bronislav je prijel strune v nizkih in visokih legah, v par letih je postal tudi on »čudežni otrok«, oče mu je moral kupiti klavir, po katerem je fantiček tako hrepel, ostal pa je vzlic vsemu pri svojem prvotnem instrumentu za 3 rublje in danes ga pozna po tem glasbilu ves svet.

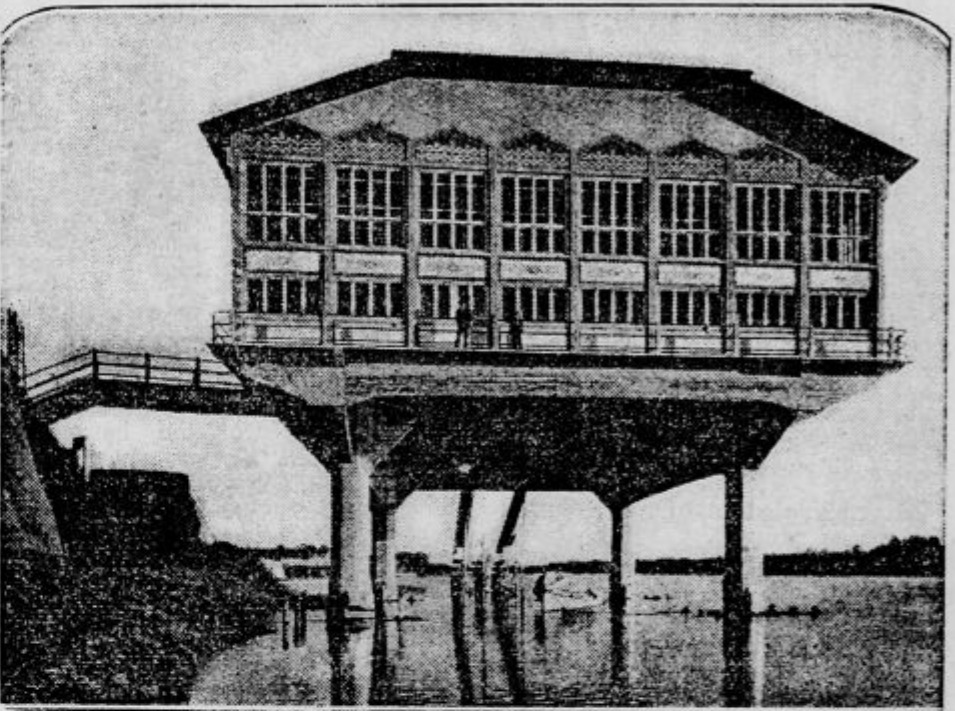
Kuriozna ekvipaža

Indijska rodbina se pelje na izlet na deželo.

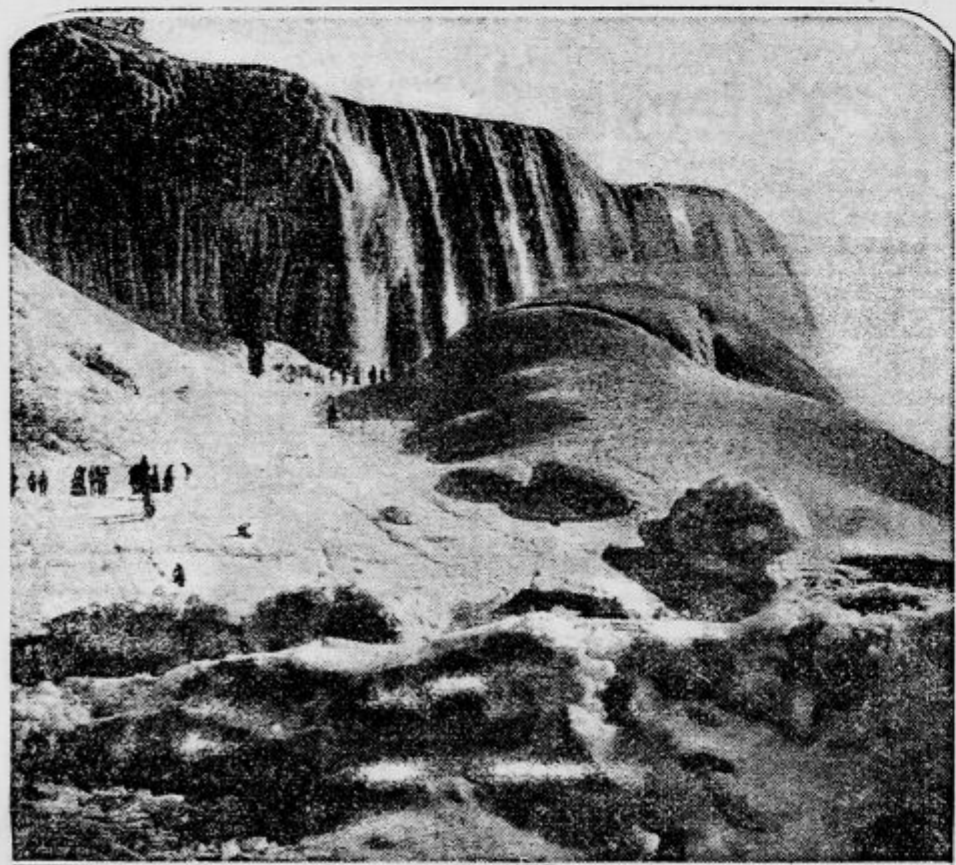
Moderna oprema ameriške policije

Oklopna motorna kolesa, ki se jih poslužuje amer. policija pri zasledovanju zločincev.

Zračna plovba v Italiji

Postaja za vkrcanje na hidroplane na Tessinu pri Paviji.

Pogled na niagarske slapove

▼ Ameriki, ki so vsled hudega letošnjega mraza deloma zmrznili.

Iz dežele faraonov

Pogled na veliko Keopsovo piramido in Sfingo, dva spomenika tisočletne faraonske kulture.

A. Čehov:

Poročila se je...

Pravkar so obedovali. Želodci so bili pomirjeni, usta so zevala, oči so mežale v sladkem dremanju. Mož si je zapalil cigareto in se je naslonil na posteljo. Žena je sedela kraj vzglavlja in pletla. Oba sta bila srečna.

— Pripoveduj mi karkoli, — je zinil mož.

— Kaj bi pravila, je rekla žena. — Slišal si, kaj ne, da se je Zofija Okrugova poročila z onim... kako mu je že ime, naj ga vrag vzame... s pl. Trambom. To je pravi škandal!

— Zakaj škandal? — Pa ta pl. Tramb je vendar velik ničvrednež. Brezvesten, nepošten človek. Človek brez vsakih načel. Bil je nadzornik posestva pri nekem grofu, obogaten je z nepoštenim delom; sedaj je v službi pri železnici in zopet kradel... Okradel je celo svojo rodno sestro. Z eno besedo ničvrednež in lopov. In poročiti se s takim človekom! Živeti z njim pod eno streho! Človek se čudi! Krasno dekle in... kar na lepem! Po nobeni ceni bi se ne mogla poročiti s takim ničvrednežem, če tudi bi bil milijonar! Pa naj bi bil lep

kakor Bog, pljunila bi nanj! Ne morem si niti predstavljati moža ničvredneža. Žena poskoči in začne, vsa rdeča in jezna, hoditi po sobi. Iz oči ji je sijala ogorčenost. Njena iskrenost je bila očividna.

— Takšen je ta pl. Tramb. In človek ne more z gotovostjo trditi, ali so ženske, ki se poročijo s takim ničvrednežem, tako neumne ali nizkotne.

— Ej, ej, ti pretiravaš... Ti se najbrž ne bi... Čuj, ako bi, recimo, sedaj zvedela, da sem jaz ničvrednež, kaj bi storila?

— O, ti še vprašuješ! Zapustila bi te, kaj drugega! Ne bi ostala pri tebi niti trenutka več! Ljubiti morem le poštenega človeka. Vedi, da bi te zapustila tisti hip, ko bi zvedela, da si zagrešil le stoti del onega, kar je storil pl. Tramb.

— E, e, e... Lepa si mi ti... A niti ne vem... Lažeš in — niti ne zardiš.

— Nikoli ne lažem. Zagreši samo kako malenkost, pa boš videl! — Kaj naj zagrešim? To sem morda že storil. In sem tudi že storil. Zagrešil sem več kakor ta tvoj pl. Tramb. On je proti meni kakor tat proti ubijalcu. Kaj buljiš oči? Ali se ti to čudno zdi? (Kratek molk.) Kolika je moja plača?

— Tritisoč na leto.

— A koliko velja ogrlica, ki sem ti jo kupil pred enim tednom? Dvatisoč. Ali moreš ugovarjati? ... In nova, večerajšnja obleka? Petsto. He, he, he... Pa ono... večeraj sem dal tvojemu očetu tisočak...

— Ali, Pero, to so... postranski dohodki...

— Konji... Hišni zdravnik... Računi pri modistki... Zadnjič si pri igranju zgubila sto rubljev...

Mož se vzdigne v postelji, podpre z lakti glavo in ji očita celo obtožbo. Potem pa gre k mizi in ji pokaže nekoliko stvarnih dokazov.

— Sedaj menda uvidiš, draga moja, da je ta vražji pl. Tramb prav nedolžen; ako ga primerjaš z menoj, se ti bo zdel kakor kak reven tatič. Pa pustimo to; pojdaj, pa ne obsojaj, preden ne zaslišiš krivca.

Končal sem. Čitatelj bo morda vprašal:

— In ona je šla od moža?

— Da, šla je... v drugo sobo.

Spominjajte se nesrečnih poplavljenecv!

A. Panzini:

Sreča prihaja s plesom

Moj oče je bil plemenit človek, edino viteškega križa ni imel. Bil je učitelj osnovne šole v vasici ob morju, ki je oživila v poletju med kopališko dobo, drugače pa bila več čas mrtva. Stanovali smo v hišici, pred katero se je razprostiral vrtič, poln lepega cvetja. V prostih trenutkih je moj oče obdeževal vrt in gojil cvetje, in najbolj je hrepel po tem, kako bi si prištedil dovolj denarja, da bi si kupil ta dom in vrt, a vse novice sem mu pojedel jaz. Ne da bi mu jih bil kradel, temveč trošil sem, delal pa nič.

»Poglej samo,« je govoril moj oče, »buče in korenje se mi posreči odgojiti, tega nesrečnega sina pa ne morem.« Pristavljal je še: »Nesrečna duša! Kaj boš počel v življenju? Učil ne, tudi zemlje ne boš obdeloval. Mar te ni sram, da v svojem dvajsetem letu še višiš očetu na plečih? A kadar jaz umrem, kdo te bo hranil? Ko bi bil vsaj razbojnik, slepar, ker taki ljudje se dobro prebijajo skozi življenje, razen ako jih redarji dobijo v pest. Ampak ti si vendarle blag, ubogi moj negodele«

Jaz sem skrušeno poslušal propovedi svojega vrliga očeta, zatem pa sem krenil s pota kakor prej. Ko sem bil majhen, mi je bilo največje veselje spomlad, da plezam na dreve in razdiram tiča gnezda, jeseni pa, da se popnem na vrh vejevja ter jem smokve, slive, jabolka. Ko sem bil nekoliko večji, sem dirkal na kolesu liki lastavica ali pa plaval po globokem morju tako daleč, da se mi je jedva glava videla. Mati je bila prestrašena, meni pa se je zdelo, kakor da grem preko morja na konec sveta. Kaj mi je bilo mar, da nič ne delam! Moj oče je govoril mami: »Ko bi ga pojeli morski psi!«

— O meni so pravili, da sem lep: a moja mati ni hotela tega izprevideti. Bila je to sveta žena, postavljena svetu za zgled. Čitala je pobožne knjige, »Življenje svetnikov« je znala skoro na pamet. Govoril je: »Pomislite, tega sina sem precej po krstu posvetila Gospodu!« — »Vidi se, da ga ni maral vzeti!« je odgovarjal oče. — »Vzameva ga za pokoro svojih grehov,« je dodala moja mati, »da ga ne bi vzeli vrag.«

In nekoč je jadnica vsa potrta kliknila: »Tega otroka je obsedel sam hudič!«

Vedeti je namreč, da so poleti pričeli prihajati na morskobalo tudi tujci,

Kraljestvo mode

Maskeradni kostumi za otroke

NI ljubkejšega in prijetnejšega dela, kakor izdelovati mal maskeradni kostum za otroke. Tu lahko dopuščaš fantaziji prosto pot ter doživljaš pri poskušanju obleke in končno na večer otroške prireditve toliko navdušenja razburjenja, kakor drugače redokdaj.

Kostum za otroke seveda ne sme zahtevati preveč stroškov. Še pa tudi ne gre za to, da bi bil izdelan iz dragocene materiala in s posebno veštnostjo, marveč mu je treba dati samo originalno idejo in priklupno sestavo. Počasi se moramo odvaditi starih že konvencionalnih tipov, kajti prišli in anegulice, palčki in pierote so že tako obnošeni, da smo jih na zimskih prireditvah že naveličani in zato tudi otroke ne morejo zadovoljiti. Zares izredno in svojevrstno lahko učinkuje kostum samo tedaj, ako je ideja originalna, okusno podana in barvno pestra, kajti ni nič bolj nesposobnega, kakor kostimirati otroke z brezraznimi barvami, a čemer mu ugrabiš vsako živahnost in veselje. Barvno bogastvo je pač bistvo otroškega okusa.

Vsek razpoložljiv ostanek se dá dobro porabiti: košček barvne postelje za kmečki opetelj ali telovnik, komad rožnate svilne za pastirico ali zamorčico, črna klobučna dimnikarja, malo tafta za stilizirano obleko. Rožnato barvni taft lahko porabiš za lep rožnat kostum, ako ga garniraš s primernimi cvetkami, listast taft pa za vijoličast kostum itd. In ne samo ostanke, marveč tudi vsak trak, vsak okrasek in vsak gumb lahko praktično uporabiš. Često lahko stremiš tudi za tem, da kostum tudi pozneje ostane uporaben v katerikoli obliki: pierot, dimnikar ali cow boy so v principu krojeni kakor pljama. Kmečki kostum se lahko poleti porabi za dečvo, ljubke obleke pastirice se dajo po meje porabiti za praznike in obleke.

Naša skupina predločuje par tipov, ki bodo letos menda najbolj upoštevani. Obleka zamorčica (na levi) se dá lahko izdelati iz platna ali koščka stare bele svilne izgotoviti visok turban, ki mora biti primerno podložen z bombaževino; iz kakršnegakoli svetlega, rumenega ali rdečega vzorčastega materiala napraviš širokorokavno spredaj odprto bluzo, pod katero je bela sajca. Skratno rdeč, dvakrat okrog pasu navezan pas s frangami je najbolj na mestu, ker široke bele hlače učinkujejo groteskno otroče: rdeče onogavljene nožice tičijo v orijental-skih copatih iz klobučevine, katero sama opremiš z vezanino. Obraz mora biti pobarvan temnorjavo. Takšna metamorfoza pravi otrokom izredno dosti veselja.

Manj romantična je obleka male kmetice (druga skica), katero pa je že lažje izdelovati in je tembolj praktična, ker je kakor rečno lahko otrok porabi za polje. Krilce je iz pestro kariranega celirja ali iz ostankov škotske svilne. Mal, z žepom opremljen predpasnik je iz platna batista kakor srajka, ki je okrog vratu zategnjena ter ima široke rokavce. Majhen, v sredini s kovinsko vrstico zapet baržunast telovnik je lahko svetel ali črn. Glavo ovijš s pikasto ruto. Mali dimnikar je v črnem ozko prikrone nem overalu, opremljenem spredaj z gumbi ter s črnim pasom. Črna čepica mora seve-

Pariške novosti v blagu in kroju

ru potnike, ki so hoteli na vlak, z besedami:

»Počakajte še uro! Občinskega svetnika bodo pokopali! Take komedije še niste videli!«

Romantični Rožnik in njegovo ponižano cerkvico, ki se ni nikoli šopirila pred Bogom, so oblasti kar na hitro preuredile v čudodelno božjo pot. In res se je našla prismojena babnica, ki je trobila okoli, da je bila včeraj čudežno ozdravljena. Narodu je bilo ukazano, da mora polnoštevno romati. Izvoščki so bili prisiljeni, da so veslariji po Ljubljani v gondolah in vsiljivo kričali na strmeče tujce.

Na podstrešjih ljubljanskih cerkva so skoro vsak mesec odkrili kako novo originalno sliko slavnega laškega mojstra iz 15. stoletja: mnogo trgovcev se je ukvarjalo samo z odrajanjem umetnin; podjetni šentviški mizarji pa so izdelovali zgodovinsko pohištvo. Zato si za mal denar lahko kupiš dožvevo posteljo, Napoleonovo pisalno mizo in tudi Dantejevi rokopisi so šli v dober kup.

Končno pa je bil narod prisiljen, da je prostovoljno s pomočjo inženjerjev in Trboveljske družbe instaliral na južnem vrhu Šmarne gore takozvani »Vulkan svobode«. Silne množice premoga

je požrl ta vulkan, ognja je pa prav malo izbruhal in še to samo za časa tujke sezone. Vendar se je pozneje naša ljuba Šmarna gora tega bruhanja tako privadila, da se je prav dobro obnesla in če je bila pri volji, se je tako odrezala, da je bil tisočletni Vezuv nasproti njej — začetniška krtina in ga ni nihče več hodil gledat...

Tu je strnad umolknil, zakaj ptičji so se dvignili z vej. Dva paglavca sta s fračami streljala na preplašeni zarod. Strnad je odletel, a ščinkavka se je zadržala:

»Zdaj pa imate, prav vam je, ki tako opravljate naš narod!«

Kisimila, zlata reka

Altajska legenda.

Bilo je tako.

Deklica Kisimila, krasna liki rosa v pomladnem jutru, se je zagledala v dobrorega boga Vuisa. V rdečega, solnčnega, močnega ko cedrova šiške.

Pa naj si bo!

Odšla je na jaso in se z obličjem okrenila k solncu, si razpustila lase, rekoč:

»Vuis, Vuis, ljubim te.«

Vuis, veseli božek, je prišel, se smehljaj in pravil:

»Dobra si, jaz sem se tudi vate zagledal. Samo da je Kutaj, najvišji bog, že star in čemer... Ne smem te imeti rad. Kutaj bi se ležal.«

»Ljubim Vuisa,« je ponavljala Kisimila in krasne oči so ji žarele.

Vuis se je zaprl vanje in vzdihnil: »Ne znam, kaj mi je storiti.«

Dolgo je razmišljal, naposled pa se oglašil:

»Rajši postanem človek.«

Pustivši svojega konja na svobodo, je vzel lok, si obul čevlje in se učlovečil.

Pa naj si bo.

Stari bog je o tem zvedel in dejal: »Kako to? Bogovi vendar ne smejo živeti kakor ljudje. Tako bi mi še vsa božanstva z nebes utekla.«

A Vuis je med tem lovil po gozdu.

Tu se je Kutaj spremenil v medveda Aju — ja, šinil v goščo in prišel k Vuisu.

»Ah! krične Vuis. Dober kožu. Usmrtim ga in dam Kisimili sešiti suknjo.« A ni ga mogel ubiti. Medved Aju je končal človeka Vuisa. Vuis je postal zopet duh. Kutaj je pravil: »Pojdi v nebo. Vuis. Na zemlji nimaš opravka. Hodi. Kisimilo začaram v vodo. Ne sme več mešati bogov.« Vuis je šel v nebesa.

Ko je Kisimila zvedela o Vuisovi smrti, je tuzovala. Žalovala je, dokler se ni vrgla v reko. Umrla je. Bog Vuis je videl, kako je umirala. »Že! je jeknil ter potočil solzo.

Nojevo peresje

se k večernim toaletam nosi vedno odlično, same ne sme biti preveliko, da ne bi preveč spominjalo na pahljice minulih sezon. Dočim

je doslej imela taka pahljica isto barvo kakor toaleta, mora letos kontrastirati in se nosijo rožnate pahljice k črnim, medlo rjane k belim, ter zelene k aprikožno barvnim plesnim oblekam.

Pravilna maska

je za predpustno dobo aktualen problem. Bodi takoj povdarjeno, da mora letos biti maska absolutno prilagojena obleki in da je zelo ozka. Tekom zadnjih let se je namreč bolj in bolj pokazalo, da maska s fingiranim nosom ni prikupna in da ne pristaja k nobeni opravi. Raditega se letos uporabljajo za maske zelo ozki komadi, ki samo zakrivajo oči. S tem je omogočeno, da se maska prilagodi značaju kostuma. K bogato vezeni ve-

černi toaleti izbereš lesketajčo se maske v primerni barvi, za stilizirano obleko pa svetlo maske iz istovrstnega materiala ter obrobjeno s finimi čipkami, oboje, ako je toaleta iz čipk, naj bo tudi maske enaka. Običajno se letos opremljajo maske z imitiranim okrasjem, ki nadomešča uhan, kajti maske seže globoko vzdol ter je zakrita z lasmi.

Radio

Izveček iz večernih programov

DUNAJ (571 m 7 kw). BERLIN (484 m 10 kw). LIPSKO (366 m 9 kw). FRANKFURT (429 m 9 kw). STUTTGART (380 m 10 kw). LANGENBERG (469 m 60 kw). PRAGA (349 m 5 kw). BRNO (441 m 3 kw).

NEDELJA 9. januarja

DUNAJ 18.15: Komorna glasba. — 1. Bee-thoven: klavirski trio, op. 70, v D-duru. 2. Mendelssohn: klavirski trio, op. 60, v C-molu.

BERLIN 20.30: Wagnerjev večer.

LIPSKO 20.15: »Das Christelfeine. Opera v dveh dejanjih z glasbo H. Pfitznerja.

FRANKFURT 19.30: Orkestralni koncert. Dvojak. Pitzner, G. Martucci itd.

STUTTGART 20: Komorna glasba. — 1. Mozart: Simfonia. — 2. Schubert: Go-dalni kvartet v D-molu.

LANGENBERG 20: Orkestralni koncert. Smetana. Charentier. J. Strauss, Čajkovskij, Waldteufel.

BRNO 19.15: »Madame Butterfly. (Iz Nar. gledališča).

PONEDELJEK 10. januarja

DUNAJ 20.05: Motivi iz izgubljenih oper. (Solisti).

LIPSKO 20.15: Novi ruski pripovedni pisat-elji. (Sodeluje pevski zbor).

FRANKFURT 20.15: Smitlerjev večer. 21.15: Koncert na flavto iz

Mannheima. — Beethoven, Schubert, Maks Fuhler.

STUTTGART 20: Simfonični koncert. — 1. Dvojak: »Gita za veliki orke-ter. — Schumann: IV. simfonia.

LANGENBERG 20: Simfonični koncert. 1. Dopfer: Clacona Gotica. — 2. Bruck-ner: 7. simfonia.

RIM 21: Zandonai: Odlomki iz »Franco-sca da Rimini«.

BRNO 20: Vesele pesmi.

TORET 11. januarja

DUNAJ 20.05: Josip Strauss, zadnji roman-tik dunajske plesne godbe.

BERLIN 20: A. Lortzing: »Car in tesar.«

FRANKFURT 21.15: Koncert na mandolin-ue (Iz Kassala).

STUTTGART 20: Orkestralni koncert. — Gaud. Grig. Libellius Potem »Odkri-tje severnega čaja«.

RIM 21: Večer lahke glasbe.

PRAGA 20.02: Orkestralni koncert. Ros-sini, Laganini, Meyerbeer, Bottesini.

BRNO 19: Komorna glasba. — Beethoven: klavirski trio v C-molu.

SREDA 12. januarja

DUNAJ 19: Orkestralni koncert. — 1. Bee-hoven: Simfonia št. 3. v C-molu.

2. J. Marx: Jesenska poema. — 3. Brahms: Simfonia št. 1. v C-molu.

BERLIN 21: Koncert orkestra na pihala.

LIPSKO 20.15: Koncert vojaške godbe.

FRANKFURT 18: Wagner: »Tristan in Isol-da«.

STUTTGART 20: Večerni koncert ženskih in otroških pevskih zborov. Nato Wag-nerjev večer.

RIM 21: Prenos iz gledališča.

PRAGA 20.02: Produkcijska damske glasbe.

BRNO 20.40: Ruske narodne pesmi.

ČETRTEK 13. januarja

DUNAJ 19: Zahvalni večer.

BERLIN 20.30: »Die Scheidungsreise. Mu-zikalna burka v 3 dejanjih.

LIPSKO 20.15: Simfonični koncert. — Beethoven: 1. Prometejeva stvaritev (uvertura). — 2. Prvi klavirski koncert v C-molu. — 3. Prva simfonia.

STUTTGART 20: Simfonični koncert. — Mendelssohn. Čajkovskij. Beethoven. 20.30: Verdijev večer.

RIM 21: Vokalni in instrumentalni koncert.

PRAGA 20.02: Orkestralni koncert. Čajkovskij, Janaček, R. Strauss.

BRNO 20: Koncert brnskega pevskega društva. Foerster.

PETER 14. januarja

DUNAJ 20.05: »Beli tovar.« Drama z zapadne sirske oale. v 6 slikah.

BERLIN 20.30: komorna glasba. — Beetho-ven. — 1. klavirski trio, op. 1. v E-duru. — 2. Klavirski trio, op. 70, v D-duru. 3. Trio duhov.

FRANKFURT 20.15: Zabaven večer.

STUTTGART 20: Stari plesi.

RIM 21: Odlomki iz opere »Korneviljski zvonovi«.

PRAGA 20.02: Proslava jubileja »Narodne Besede« v Pragi leta 1880.

BRNO 19: Komorna glasba.

SOBOTA 15. januarja

DUNAJ 19.45: »Das Fürstentum. Opera ta s predigro v 2 dejanjih.

FRANKFURT 20.15: Strindberg: »Opoje. Drama«.

STUTTGART 20: Večer komorne glasbe.

RIM 1: Prenos iz gledališča.

PRAGA 19.15: A. Dvořak: »Dimitrije. — Opera v 4 dejanjih. (Iz Brna).

BRNO 19.15: Dvořak: »Dimitrije. Opera v 4 dejanjih.

utekla. Zalezla se je tja h popku zemlje; nato se je splazila k srenu morja, splazila se noter do ognja in celo v vodo. In ondi je povsod tožila Badnjina. Zemlja in Morje in Ogenj in Voda so zaslišali miene tožbe. Da je boginja Luna vedela, kaj počemla, bi jo bila poklicala. Ali ležala je Badnjina v nedrih in se ljubimkovala z njim.

Tudi si je glasno govorila »Čas je!« — In prišel je grmeč. Boven je odmeval skozi hesto, po gori in nebu in zemlji. A Badnji ni čul donečega bobnanja, zakaj prisluško-val je žustenju las boginje Lune.

In tudi je krepkele, čedalje krepkeje tolkel po bobnu. Strašno se je srdil na Bad-njina in ga klical po imenu.

Toda Badnji ni slišal niti bobna, niti vpitja, niti svojega imena, kajti poslušal je diš boginje Lune.

Bistroumen hotelir.

Na nekem pariškem hotelu je stal svoj ču napis: »Ici on parle toutes les langues. (Tu se govori vse jeziki). Radovedno, kdo je ta gostilniški čužnjak, stopi neki Ljub-ljančan in jame po vrti vpraševati v slo-venščini, srbohrvaščini, češčini, ruščini, nem-ščini, angleščini, italijanščini, a na vse ho-telir samo skomizga z rameni, čca, da ne ra-zume. Nato izpregovori še po francosko: »Slišita, gospod, kdo pa vendar govori tu vse jezike?« — »Tujci,« se mu hudomušno odzove podjetnik.

